

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὁ ν ο .

Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Νοεμβρίου εἰκοσιμία,
Πρόγραμμα φένο καὶ τρικυμία.

Ἐξακόσα τριάντα κι' ἑννιά,
θὰ σκορπίζουν σὲ ἄλλο τάρνιά.

Περικλέτος, Φαδουλῆς, μὲς 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς.

Φ. — Ἀφοῦ καὶ πάλιν ἔγινεν ἀναβολὴ δευτέρα,
ἀφοῦ κανένας Βουλευτὴς δὲν ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
νὰ κάμῃ συνεδρίασιν
πρὸς ἐντελῇ μας ἱασίν,
ἀφοῦ τοῦ γένους ἡ Βουλὴ
συνέρχεται καὶ μόνῃ,
καθὼς τὸ Σύνταγμα λαλεῖ
καὶ μᾶς τὸ βεβαιώνει.

Ἀφοῦ συμφώνως πρὸς αὐτὸ τὴν πρώτην Νοεμβρίου
αὐτοδικαίως ἄρχονται τὰ τοῦ Βουλευτηρίου,
ἀφοῦ Νοέμβρης 'πέρασε μισὸς καὶ παραπάνω
καὶ 'στῆς Βουλῆς τὴν ἡρμιὰ
δὲν βλέπω κίνησι καμμιὰ,
κι' ἀπὲξ στέκω μόνος μου καὶ περασάδες κάνω.

Ἀφοῦ καὶ τοῦ Συντάγματος πιστότατα κοπέλια
λέγουν καὶ γράφουν οἱ θεσμοὶ πῶς ἔγιναν κουρέλια,
ἀφοῦ καὶ πᾶς ἐκ τοῦ σωροῦ
μὲ τοὺς θεσμοὺς πλανᾶται,
ἀφοῦ τὸ κράτος κουτουροῦ
κι' ἀφώνως κυβερνᾶται.

Ἀφοῦ Προϋπολογισμὸν
δὲν 'ψήφισαν ἀκόμη,

κι' ἔχει πολὺν παροξυσμὸν
κάθε πεινώσα γνώμη.

Ἀφοῦ τὸ γένος κατ' αὐτὰς
βλέπει φουρτούναις τόσαις,
καὶ δὲν καλοῦν τοὺς Βουλευτὰς
νὰ πάρουν τετρακόσαις.

Ἀφοῦ καθένας ἀπορεῖ
κι' ὅλα τὰ 'βρίσκει γρίφους,
Νομοσχεδίων δὲ σωροὶ
Βουλῆς προσμένουν ψήφους,

κι' ὅμως ἐδῶ δὲν ἔρχεται κανένας νὰ χαζέψῃ
καὶ τοῦ Παππούλη τοὺς θεσμοὺς νὰ τοὺς περιμαζέψῃ.

Γιὰ τοῦτο, Περικλέτο μου, σ' ἐκάλεσα κι' ἐγώ,
ποῦ γιὰ θεσμοὺς σφριγῶ,
νᾶλθῃς νὰ λογαριάσωμε
ζητήματα μεγάλα,
καὶ νὰ συνεδριάσωμε
μὲς 'στῆς Βουλῆς τῇ σάλα.

Καὶ σὺ προθύμως ἔσπευσες, μέγαλε πατριῶτα,
συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ πρὸς τὰ καθεστῶτα.
Ἐδῶ μονάχοι μας οἱ δὲν 'στὰς ἔδρας τῶν πατέρων
θὰ κρίνωμεν τὰ νόμιμα καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον.

Ἐδῶ μονάχοι μας οἱ δὲν τὸν σβέρκο μας θὰ βγάνωμε,
μὴ συνεδρίασι κρυφῇ, βρὲ Περικλῆ, θὰ κάνωμε,

για να σωθούν Συντάγματα και καθεστώτες νόμοι
και κάπως ν' ανακουφισθῇ κι' ἡ δημοσία γνώμη.

Π. — Εὐχαριστῶ παραπολὺ
κι' ἀπὸ καρδίας μέσης,
καλῶς ἐσκέφθης, Φασουλῆ,
ἐδῶ νὰ μὲ καλέσης.

Εἶναι σὰν νὰ μ' ἐκάλεσες σὲ φιλικὸ γκιουβέτσι
κι' ἐπίσημη γιορτῇ,
καιρὸς αὐτὸ τὸ Σύνταγμα νὰ μὴν ἀφίνετ' ἔτσι
σὰν ἀχρηστο χαρτί.

Χθὲς προχθὲς, ὦ μίο κάρο,
ἔρριξα λοξὴ ματιὰ
μέσ' στῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρο
κι' εἶδα μπόλικα χαρτιά.

Ῥώτησα τὸν σκουπιδιάρη τ' εἶναι τῶν χαρτιῶν ὁ πλοῦτος,
καὶ προθύμως μοῦπε τοῦτος
μ' ἓνα γέλιο καλοσύνης :
«οἱ θεομοὶ τῆς Ρωμιοσύνης».

Νάτην ἡ Βουλὴ λοιπὸν,
ποῦ Ζαήμης σιωπῶν
μεταξὺ ζωῆς καὶ τάφου στέκει καὶ τὴν βασανίζει,
κι' ὁ λαὸς τὴν ταλανίζει.

Φ. — Νάτο τὸ Βῆμα, ποῦ πολλὰ
καθίνας ἐτσαμπούνα,
τὰ Προεδρεῖα τὰ ψηλὰ
μὲ τὴν βαρεῖα κουδούνα.

Εἴφος δὲν φαίνεται Γαζῆ,
νὰ καὶ τὰ πάλκα τᾶδεῖα,
ὅπου 'περνούσαμε μαζὶ
τῆς 'μέραις καὶ τὰ βράδια.

Κανεῖς Μινίστρος, Περικλῆ, μῆτε καμμιὰ κυρία
τὰ πάλκα δὲν στολίζει,
μῆτε κυρίαρχος λαὸς ψηλὰ στὰ θεωρεῖα
τῇ μύτῃ του σκαλίζει.

Κανεῖς δὲν ἔρχεται νὰ 'πῇ
περὶ τοῦ καθεστώτος,
ἐνθεν κάκειθεν σιωπῇ
κι' ἐρήμωσις καὶ σκότος.

Καθεὶς κοιμᾶται σὲ σωροὺς πολεμικῶν λαφύρων,
σκόνη σκεπάζει μοναχὰ τὰς ἐδρας τῶν σωτήρων,
κι' ὑπὲρ τοῦ γένους τοῦ πτωχοῦ
κόραξ κανεῖς δὲν κρώζει,
πνεῦμα Ζαήμη πανταχοῦ
νομίζεις πῶς δεσπόζει.

Νάτο τὸ Παρλαμέντο μας, ποῦ λείει τὰ καὶ τὰ,
ἴδιο πρὸ τοῦ πολέμου μας, ἀλλ' ἴδιο καὶ μετὰ,
ἴδια τὰ πάντα, ὅσο σκαμνιά δὲν βλέπεις ἀλλαγμένα,
κι' ἀλλάξαν μόνον οἱ καιροὶ.

τάνηψι καὶ τὸν Θεωρῆ,
ποῦ τᾶχουν χαλασμένα.

Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, ποῦ δὲν κυτᾶ κανεῖς,
εἶδος Ἀντιπολίτευσις ἀνάγκη νὰ γενῆς,
σὲ μίαν ἐδραν ἔξάπλωσε καὶ δίχως νὰ λιμάρῃς
ὑπνο βαθὺ νὰ πάρῃς.

Κι' ὅποτε τὸ κεφάλι σου πρὸς τὰ ψηλὰ πηγαίνει
αὐτὸ τὸ κίνημ' ἄρνησιν καὶ τόχι θὰ σημάινῃ,
ὅταν δὲ πάλιν τὸ κουνᾷς στὰ κάτω, κουνενέ,
μ' αὐτὸ θὰ λέγῃς ναί.

Ὁ Φασουλῆς ἡ λίμα εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

Ἔδραι κεναί, ποῦ δέχεσθε τὰς ἐδρας τῶν πατέρων,
πρὸς σὰς τὴν σήμερον λαλῶ
καὶ μίαν μίαν σὰς φίλῳ,
τὸ κλέος σας γεραίρων

Ἀκούσετε τὸν Φασουλῆ,
καθίσματα στρωμύλα,
ξύλιнос ρήτωρ ὁμιλεῖ
πρὸς σὰς τὰ πρῶτα ξύλα.

Μέσ' ἀπὸ σὰς ὁ πόλεμος ἐβγήκε μιὰν ἡμέρα,
τῆς Δύσεως κι' Ἀνατολῆς ἀδιάκοπη φοβέρα,
μέσ' ἀπὸ σὰς ὁ θρίαμβος κι' ἡ τῆς φυγῆς ἀντάρα,
καὶ νοιῶθω μιὰ λαχτάρα
νὰ κόψω τῶρ ἀπ' ὅλα σας ἓνα μικρὸ κομμάτι
ὡς εἶδος ξύλο τίμιον νὰ τόχω γιὰ τὸ μάτι.

Μέσ' ἀπὸ κάθε ξύλο σας, ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇ,
'εβγήκε ξυλένιος πόλεμος μὲ ξύλινο σπαθί,
μέσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ ξύλα σας τὰ κατασκοιμμένα
ἐβγήκαν ξύλα κούτσουρα, 'εβγήκαν δαυλιὰ καμμένα.

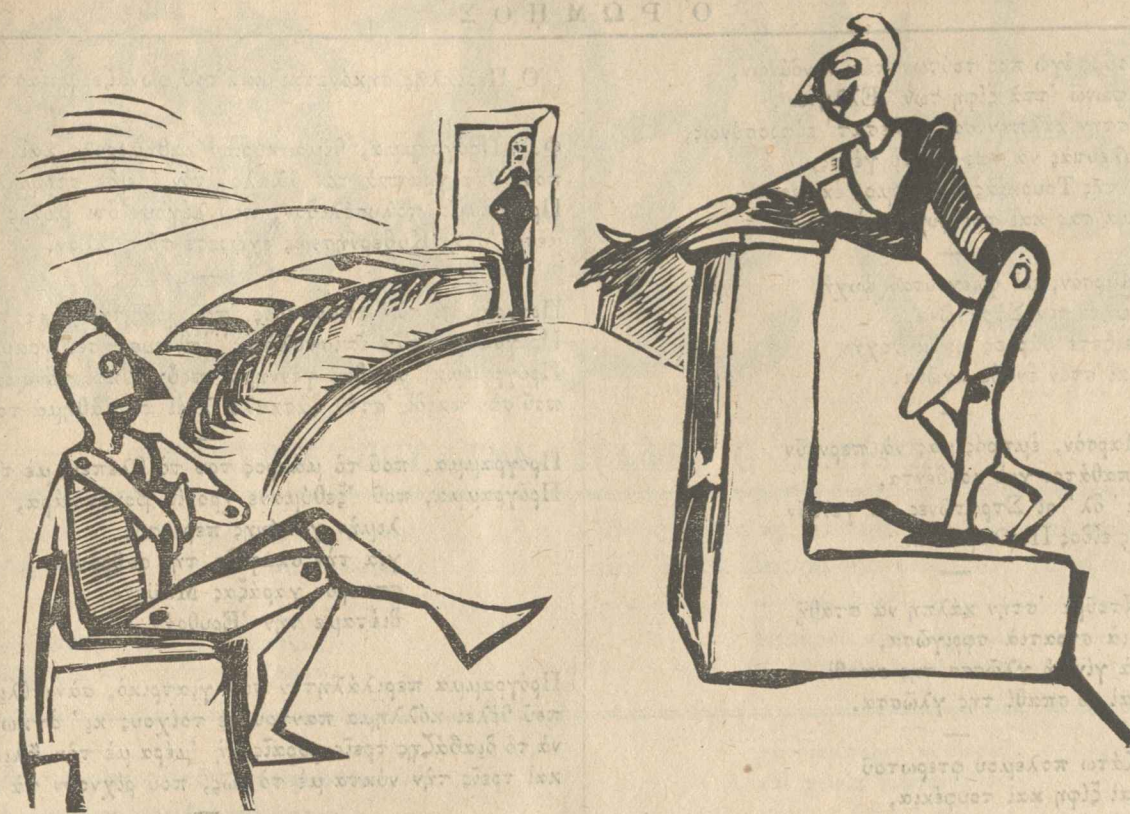
Δι' ὅλους ἔπαινος χωρεῖ,
ὅλας τὰς ἐδρας ἐπαίνῳ,
πρὸ πάντων δὲ τοῦ Θεωρῆ
τὴν πρῶτην ἐδραν προσκυνῶ.

Αὐτὴν γεραίρω πάντοτε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἐπιθυμῶ καὶ φλέγομαι χρυσῇ νὰ τοῦ τὴν κάνω,
αὐτὴν ποῦ μᾶς ἐχρυσώσε κι' ἐγὼ νὰ τὴν χρυσώσω
κι' ὁλόχρυσον τὸ κλέος τῆς διὰ παντός νὰ σώσω.

Κι' ὅσοι τὴν βλέπουν μὲ ἀφορὰ
νὰ λέν μὲ χεῖλη φλογερά :
«ἐδῶ καθόταν ὁ Παππούς καὶ τῶν θεσμῶν ἡ σκέπη,
ποῦ μέγας ὕμνος πάντοτε κι' ἀκάθιστος τοῦ πρέπει».

Μίαν τοιαύτην ἀμοιβὴν
πολέμων θέλει φήμη,
μὰ καὶ τὴν ἐδραν τὴν βωθὴν
δοξάζω τοῦ Ζαήμη.

Ἰδία τὴν βρίσχω κι' ἀδεῖανή,
ἀλλ' ἴδια καὶ γεμάτη,

ποτὲ δὲν ἐβγαλε φωνή,
ποτὲ δὲν λείει κατὶ.

Κι' αὐτὴ 'στοῦ γένους τὸν βωμὸν θριάμβους ἀφιέρωσε,
κι' αὐτὴν ἀξίαν ἀμοιβῆς καθίνας μᾶς τὴν κρίνει,
κι' ἡ μὲν κι' ἡ δὲ τὴν σήμερον τοὺς Κρήτας ἐλευθέρωσε,
ὁ γέρος μὲ τὸν πόλεμο κι' ὁ νεὸς μὲ τὴν εἰρήνην.

Μὰ 'στὴν ἐλευθερίαν τῶν θαρρῶ πῶς ἔχει μέρος
κι' ὁ φλογερὸς ὁ Ράλλης,
φουριέζος χρυσομάλλης,
γιατὶ κι' αὐτὸς ὠμίλησε μὲ τὸν Χαμὶτ ἐγκαίρως,
καὶ συμμαχία σκάρωσε, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
μέσα 'στῆς Πόλις τὸ Πιλιζὶ ἀπὸ τὸ καλοκαίρι.

Ἐμπορεῖ νὰ συνετέλεσε κι' ὁ Κόντης ὁ Κορφιᾶτης,
ποῦ 'γίνηκε Διευθυντῆς κι' ἐφούσκωσε σὰν διάνους,
μὰ κι' ὁ Σκουλούδης εἰμπορεῖ σὰν φίνος διπλωμάτης,
κι' ὁ Δεληγιώργης πιθανόν, ἴσως κι' ὁ Καραπάνος.

Ἐμπορεῖ κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ... παράξενο σοῦ φαίνεται :
σὲ τοῦτο τὸ Βασίλειο ξέρει κανεῖς τί γίνεται ;
'μπορεῖ καὶ σὺ νὰ τόκανες χωρὶς νὰ πάρῃς κάβο...

(Ὁ Περικλῆς σηκώνεται καὶ τοῦ φωνάζει μπράβο).

Φ. — Κάθισε κάτω, Περικλῆ, καὶ τὸν Ζαήμη κάνε...
ἀκούετ' ἐδρας τρέξιμο, τοῦ Θεωρᾶκη θάνατ,
ὅμως τὰς ἐδρας ἤκουσα καὶ τῶν λοιπῶν νὰ τρίζουν,
τὸ δίκαιον τῶν λόγων μου κι' αὐτὰ θ' ἀναγνωρίζουν.

Λάβετε ψυχὴν καὶ σχῆμα,
κινηθῆτε πρὸς τὸ βῆμα,
νὰ φωνάζω, ν' ἀντικρούω

ὅσους ἔστεψαν μυροῖναι,
καθεμίας τριγμὸν ν' ἀκούω
καὶ νὰ ξέρω τίνος εἶναι.

Ποῦναι κάθε παπαρδέλα
γιὰ νὰ λύση καὶ νὰ δέση ;
ποῦ Παλάσκα φουστανέλα ;
ποῦ καὶ τοῦ Σιερίφ τὸ φέσι ;

Ποῦ καὶ τοῦτος νᾶναι τώρα ;
ποῦ νὰ τρέχῃ ; τί νὰ κάνῃ ;
τάχα θὰ τὸν φέρ' ἡ μπόρα
μέσ' 'στοῦ Θεωρῆ τὴν στάνη ;

Τάχα θάλλῃ νὰ κοιμάται
'στὴ Βουλὴ χωρὶς σκελῆτι ;
τάχ' ἀκόμη νὰ θυμᾶται
τὸ Ρωμαῖκο Ντοβλέτι ;

Μεταρρύθμισιν σαλπίζω,
Περικλῆ, μὴ τσαμπουνᾷς,
Πρόγραμμα τρανὸ σκορπίζω
εἰς τὰς ἐδρας τὰς κενὰς.

Ἔργα δράσεως ἐκθέτω,
δεῦτε λάβετε τὸ φῶς,
σῆχω τώρα, Περικλέτο,
μὴν κοιμᾶσαι κεκυρῶς.

Διάδοχος καὶ Βασιλεὺς προτρέπουν τοὺς σπαθᾶτους
'στὸν σάλον νὰ μὴν ἐκτεθῶν τῶν ἐκλογῶν τοῦ κράτους,
καὶ 'στὸν ἀγῶνα τῶν καλῶν οὐδέτεροι νὰ μείνουν
καὶ στρατιῶται τοῦ λοιποῦ πραγματικοὶ νὰ γίνων.

Ἄλλ' ὅμως ἄφοβος ἐγὼ πρὸ τούτων τῶν κινδύνων,
ἔτε, ξιφῆρης ἐκφωνῶ ἑστὰ ξίφη τῶν Ἑλλήνων,
τοὺς ἐκλογεῖς ἑστὴν κάλπην σὰς καλέσας εὐφροσύνας,
ὑποψήφιους Βουλευτὰς νὰ σὰς ἰδῇ τὸ γένος,
μὴ δεῖξετε πῶς τῆς Τουρκίᾳς ὁ πόλεμος ἐκείνος
ἐκούρασε τὸ σῶμα σὰς καὶ τῆς ψυχῆς τὸ σθένος.

Μαρσὸν, μὲ φλέγουσαν ψυχὴν
ἀφῆτε τὸν Στρατῶνα,
δείξετε θάρρος καὶ ἀντοχὴν
καὶ ἑστὸν ἐντὸς ἀγῶνα.

Μαρσὸν, ἐμπρὸς μας νὰ περνοῦν
σπαθᾶτοι γιὰ κουθέντα,
καὶ ὅλ' οἱ Στρατῶνες νὰ γενοῦν
ὡς εἶδος Παρλαμέντα.

Ντοῦρα ἑστὴν κάλπη νὰ σταθῇ
μιά στρατιὰ σφριγῶσα,
νὰ γίνῃ ἡ γλῶσσα τῆς σπαθῆς
καὶ τὸ σπαθί τῆς γλῶσσας.

Κάτω πολέμου φτερωτοῦ
καὶ ξίφη καὶ τουφέκια,
καὶ τὰ ταμποῦρα τοῦ Στρατοῦ
νὰ γίνουιν τουμπελέκια.

Εὐπνᾶτε μὲ καταρροὴ
ἑστὸ σάλπισμα τῆς διάνας,
καὶ λέτε βράδυ καὶ πρωτὶ
λόγια τῆς καραβάνας.

Καλὰ ποῦ δὲν νικῆσαμε, καλὰ ποῦ πῖσω χάναμε,
ἂν δυστυχῶς κερδιζάμε ποῖος ξέρει τί θὰ χάναμε.
Ἐμεῖς καὶ ἂν νικηθήκαμε, μὰ πῆραμε τὴν Κρήτην,
καὶ ἑστὸυ Σουλτάνου τοῦ Χαμίτ ἐμπήκαμε τὴ μύτην,
καὶ ἂν δειξάμε τὰ πῖσω μας τὰ τόσο σεβαστὰ
μὲ τὴν ὀπισθοδρόμησιν πηγαίνομε ἔμπροστὰ,
καὶ ἂς μάθουν τώρα παρ' ἐμοῦ καὶ οἱ ὅλοι τῆς σφαίρας πόλοι
πῶς οἱ Ρωμηοὶ κολώνωντας θὰ φθάσουν μὲς ἑστὴν Πόλιν.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἐσχόπευ' ἐν ἀνέσει
τοὺς μεμψιμοίρους Βουλευτὰς ἀφεύκτως νὰ καλέσῃ,
ἀλλὰ τοῦ κράτους ἡ δουλειὰ παράποτε τὸν πνίγει,
μὰ βλέπει καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου πῶς ἐπείγει.

Μάθετε, ξύλα τῆς Βουλῆς,
πῶς τοῦτος ὁ μουστακαλῆς
δὲν εἶναι τώρα στῶϊκός
καὶ ἐργάζεται κομματικῶς.

Πολλοὶ μὲ γλάρων στόματα
ἑσπῶθησαν ἑστὸ πῶδι,
καὶ εἶδε καὶ αὐτὸς πῶς κόμματα
δὲν στέκουιν ἰδεώδη,
καὶ ἔγινε νέος πρακτικὸς
καὶ ἐργάζεται κομματικῶς.

Κι' ἐβγαλε καὶ ἑνὰ Πρόγραμμα, ποῦ τόσα κόβει ράβει
καὶ γιῶτα δὲν τοῦ λείπει,
Πρόγραμμα, ποῦ τὸ πρόσμεναν ἐλευθεροὶ καὶ σκλάβοι
μὲ τόσο καρδιοκτύπι.
Πρόγραμμα, ποῦ ζυμώθηκε μὲ μιὰ καινούρια πᾶστα...

(Ὁ Περικλῆς σηκώνεται καὶ τοῦ φωνάζει μπάστα).

Φ. — Πρόγραμμα, θέμα κύριον καθημερινῆς καὶ σχολῆς,
ποῦ ἑστὰ γραπτὰ τὸν ἄλλαν τὸν ἐδείξε στῶμυλον,
Πρόγραμμα πολυσέλιδον, ποῦ λέγουιν ὅτι μόλις
μέσα ἑστῆς Κυβερνήσεως ἐχώρεσε τὸ φύλλον.

Πρόγραμμα σὰν ἀπάντησις, ποῦ μᾶς τὴν εἶχε τάμμα,
Πρόγραμμα σὰν ἐπιστολὴ καὶ ἐπὶ συστάσει γράμμα,
Πρόγραμμα, μόχθων γέννημα, ποῦχει καὶ τὸνομά του,
ποῦ σὰν παιδί ἑστὸν δάσκαλο λέει τὸ μάθημά του.

Πρόγραμμα, ποῦ τὸ μάκρος τοῦ τὸ βλέπει με τρομάρα,
Πρόγραμμα, ποῦ ἑξεθύμανε χρονία βουθαμάρα,
λιμὴν γαλήνης περισσῆς
γιὰ τὴν σκαφίδα τὴν σαθρὰν,
σταυρὸν χαράξας Μωῦσῆς
διέταμε τὴν Ἐρυθρὰν.

Πρόγραμμα περιλάλητον σὰν γιαντρίκον, σὰν τίλιο,
ποῦ θέλει κόλλημα παντοῦ σὲ τοίχους καὶ ἀγκωνάρια,
νὰ τὸ διαβάξῃς τρεῖς φοραῖς τὴ μέρα μὲ τὸν ἥλιο
καὶ τρεῖς τὴν νύκτα μὲ τὸ φῶς, ποῦ ρίχνουν τὰ φανάρια.

Πρόγραμμα, ποῦ μερόνυχτα γιὰ τοῦτο θὰ μιλήσω
πρὸς Περικλέτον καὶ πρὸς σὰς, μουγγοὶ θεμιστοπόλοι,
Πρόγραμμα, ποῦ ἑστὴ ράχη μου καὶ ἐγὼ θὰ τὸ κολλήσω
καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ θὰ στέκομαι νὰ τὸ διαβάξουν ὅλοι.

Καὶ τώρα ποῦ καὶ οἱ δύο μας χωρὶς κουδούνας κτύπους
μ' αὐτὴν τὴν συνεδρίασιν ἐσώσαμεν τοὺς τύπους,
τὸ Σύνταγμα τὸ κείμενον καὶ κάθε μας λιμπρέτο,
πᾶμε, βρὲ Περικλέτο,
καὶ ὡς τράγος τοῦ Συντάγματος τὸν ἄγριον καμῶσου
καὶ τὸ κουδούνι τῆς Βουλῆς κρέμαστό ἑστὸ λαίμῳ σου,
καὶ βγάλτο ἑστὸν περίπατο
καὶ κούνα το καὶ κτύπα το.

Μέρος ἀλληλογραφίας φανερᾶς τε καὶ κρυφίας.

Μόνον αὐτοὺς, ποῦ γράφονται συνδρομηταὶ σ' ἐμᾶς
καὶ κατ' εὐθείαν ἑστὸν «Ρωμῆον» ἐμβάζουν συνδρομὰς,
μόνον αὐτοὺς συνδρομητὰς θὰ γράφω ἑστὸ τεφτέρει,
μόνον ἐκεῖνοι θάχουνε μαζί μας νταραβέρι.

Τῶν «Παιδῶν ἡ Διάπλασις» ἐξέδωκε βιβλίον
διὰ τῆς ἀρχαιότητος λαλοῦν τὸ μεγαλεῖον,
τὸν τοῦ Νικίου Πράντα, γραφὴν ἐν τῇ Γαλλίᾳ
καὶ ἀπεικονίζον θαυμαστῶς τὴν μάγον ἐποχὴν,
μετὰφράσει τοῦ Παλαμᾶ νευρώδης καὶ τελείας
καὶ Σπύρου Λάμπρου πρόλογος μὲ πάλλουσαν ψυχὴν.

Τίς ἦτον ὁ Μισούλης πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως,
ὁ δοξαστὸς ναυμάχος τῆς Τουρκομάχου πλάσεως,
περιφανὲς βιβλίον τοῦ Κωνσταντίνου Ράδου,
Καθηγητοῦ σπουδαίου τοῦ Ναυτικοῦ μας κλάδου.

Ἡμερολόγιον λαμπρὸν καὶ ἐξέχον ἐν τοῖς πρώτοις
θὰ βγάλῃ καὶ ἡ Φιλελευθέρου τοῦ Βόλου Ἀδελφότης
πρὸς ἀνακούρτισιν μικρὰν τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς.
θὰ γράψῃ καὶ ὁ λόγιος καὶ ὁ ποιητής.

Βίβλιν προσηνὴν τοῦ τέκνου τῶν Πατρῶν Βασιλειάδου,
ποιητοῦ καλλικελάδου,
στίχους ἑψάλεν ὁραίους ἐνθουσιαστικῶς καὶ εὐστόμως
ὁ Συνεδριὸς ὁ Μωῦσος.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
στῶν Πινακωτῶν τὸν ὁρῶμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.